

Sluta kalla oss superhjältar

Varning. Den här texten kan innehålla spår av bitterhet. Jag har lätt för att fastna i min telefon och hamnar ofta i ett planlöst surfande i jakten på snabba dopaminkickar. Kanske ett roligt klipp eller en bild på ett gulligt djur.

För ett tag sedan hamnade jag i ett av internets mörkaste hörn som fick magen att vända sig ut och in och mig att fundera över hur mänsklighet är funtad. Jag pratar så klart om sidorna med inspirerande citat, så kallade *inspirational quotes*. Carpe diem. Urk!

En av sidorna hette *50 inspirerande citat för föräldrar till barn med särskilda behov*. Jag borde förstås aldrig klickat, men jag kunde inte låta bli. Jag läste allt. Och kände hat.

JAG ÄR SÅ otroligt trött på peppiga hejarop om att vi föräldrar till barn med funktionsnedsättningar är superhjältar med oanade krafter.

"If you want something done, ask a special needs mom."

Visst. Det finns dagar då jag känner mig som en superförälder som klarar vad som helst. Men många är också dagarna då jag inte vet om vi ska klara av att ta oss ut genom dörren.

"It takes a special person to care for a special needs child."

Jag förstår ju att omgivningen menar väl och att de vill vara snälla när de

” Jag borde förstås aldrig klickat, men jag kunde inte låta bli. Jag läste allt. Och kände hat.

säger saker som att *"Ni är så starka.*

Jag hade aldrig orkat göra det ni gör för era barn". Då brukar jag le lite och säga "tack" för det gör man ju när folk vill vara snälla. Helst skulle jag vilja svara att jag inte är ett dugg stark. Jag skulle vilja säga något om att jag, min fru och alla andra funkisföräldrar kämpar för att vi måste. För att det inte finns något alternativ. För om inte vi kämpar för våra barn så finns det ingen som gör det. Vi är inte starka, vi försöker bara överleva. Men vem orkar höra om oräkneliga vårdkontakter och myndigheter som likt ett hungrigt monster ska matas med fler och fler papper och intyg. Nä, då är det roligare att läsa om någon utan ben som bestiger berg eller korsar världshaven utan armar och inte låter någon tråkig funktionsnedsättning förstöra stämningen.

"Det finns inga problem, bara utmaningar". Hepp.

VISST. INGEN BLIR gladare av att bara fokusera på allt som är jobbigt och svårt. Då går man under. Men. Och nu varnas känsliga

FOTO: PRIVAT

Tomas Blideman

Ålder: 44 år.

Familj: Fru och tre barn.

Bor: Norrtälje.

Yrke: Journalist.

läsare. När vännerna ljudlöst försvinner ut i periferin och kalasinbjudningarna slutar komma är det svårt att känna sig som en superhjälte. Då är det lätt att bitterheten smyger sig på.

MEN DET FINNS något som hjälper mot ensamhet och bitterhet. Det stavas RBU. Genom resor och aktiviteter som ordnats av RBU har vi fått kontakt med fler familjer i samma situation. Några har blivit vänner. Vänner som förstår. Har du inte varit på någon av alla aktiviteter som RBU arrangerar boka in dig nu!

Missförstå mig inte. Jag skulle aldrig vilja ha några andra barn än de jag har och att vara funkisförälder har gett mig väldigt mycket. Jag har lärt mig att ta vara på nuet och de fina stunderna på ett sätt som jag tror att "vanliga" familjer inte alltid gör. Man vet aldrig

vad som händer i morgon, så fånga dagen. Carpe diem! ●

3 TIPS FRÅN TOMAS

1 CRISPY CHILLI IN OIL. Jag äter det på allt.

2 SKIDSÅSONGEN ÄR I GÅNG. Kom och testa biski i Kvisthamrabacken i Norrtälje på onsdagskvällar när backen är öppen.

Malte Flygare
Blideman åker biski.

3 VÅGA FRÅGA! Våga be om hjälp när livet som funkisförälder känns tufft.